

WSOY

MARI
LUOMA

MYSTEERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS

NUKKELEIKIN LOPPU

Sivun 64 lainaus on Arthur Conan Doyle'n romaanista
Sherlock Holmesin seikkailut (suom. O. E. Juurikorpi)

Sivun 85 lainaus on Agatha Christien romaanista
Idän pikajunan arvoitus (suom. Jaakko Kankaanpää)

Sivun 122 laulun sanat ovat kappaleesta
Laulaen työtäs tee (suom. Kauko Käyhkö, 1939). Alkuperäinen kappale
Whistle While You Work (san. Larry Morey, 1937)

Ensimmäinen painos

Teksti ja kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50529-8

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

MARI
LUOMA

MYSTERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS
NUKKELEIKIN LOPPU

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tie

Hotelli
Vesikauris

Nukkekoti

Sähköaita

Joki

PROLOGI

Reissu oli ollut ajan haaskausta. Mitään ihmeellistä ei ollut tapahtunut, ei mitään mistä saisi lehtijutun alkuakaan. Hän ei ollut edes päässyt sataa metriä lähemmäs taloa ja ikkunoihin tiirailu ei auttanut mitään.

Kotiin pitäisi palata tyhjin käsin. Ehkäpä hän tekisi etsivänketaleesta taas uuden artikkelin, siitähän hänelle maksettiin.

Toimittaja päätti jo käpertyä yöpuulle, kun huomasi yhdessä ikkunassa vielä valot. Hän nosti kiikarit silmilleen, ihan vain varmuuden varalta.

Joku oli teehuoneessa. Ohuen verhon läpi näkyi ihmisen siluetti. Henkilö ilmeisesti luki kirjaa ja nosti välillä katseensa kohti jotakin, mitä ei voinut ulkoa nähdä.

Sitten siluetin taakse ilmestyi toinen. Takana oleva hahmo kohotti kätensä, jossa hän piti jotain pitkää ja terävää. Sitten se tapahtui.

Isku selkään.

Ensimmäinen hahmo kaatui pois näköpiiristä.

Valot sammuiivat. Nukkekodin valtasi pimeys.

LUKU 1

Minä olen Olivia Corbin, maailman onnekkain lapsi!

Tai no, ehken nyt aivan onnekkain. Vanhempani kuolivat, kun olin vasta neljän vanha. Elin yhdeksänvuotiaaksi asti isosedälläni, joka asuu yksin rikkauksiensa kanssa suuressa kartanossa. Sieltä minut lähetettiin Koreilevaan Kurkeen, koko maan vanhimpaan ja arvostetuimpaan sisäoppilaitokseen, jossa vietin elämäni kamalimmat kolme vuotta.

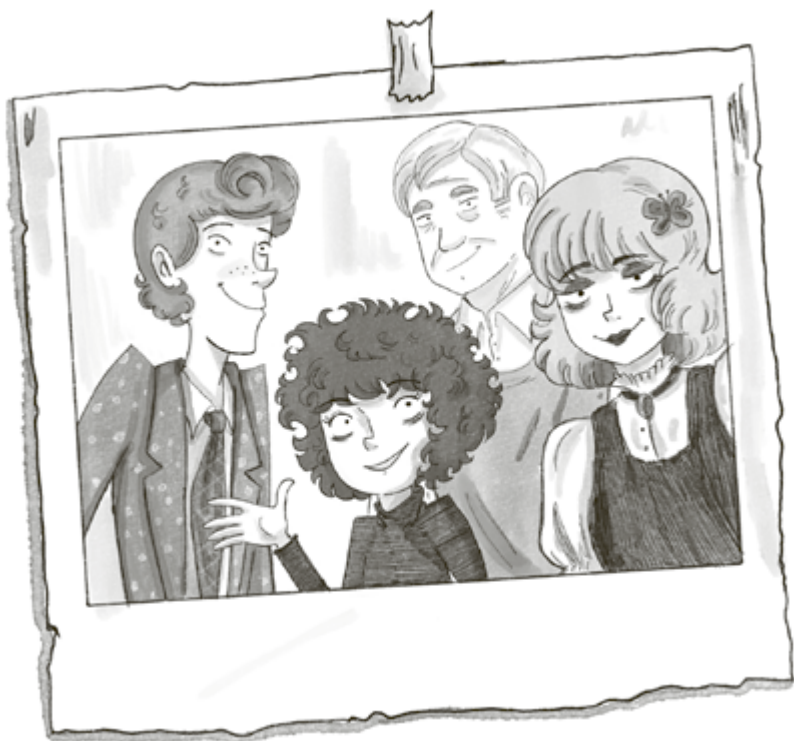
Kaikki muuttui, kun Koreilevassa Kurjessa tapahtui – ei vain yksi – vaan peräti kaksi murhaa. Minä ratkaisin nuo murhat, paljastin kouluni karmaat salaisuudet ja lopulta koko pölyinen rakennus luhistui maan tasalle!

Tai no, ei se ihan noin yksinkertaista ollut. Koreileva Kurki oli kyllä oikea valheiden pesä ja menetti nopeasti kaikki toimilupansa, mutta ei se sentään kasaan romahtanut. Rakennus kai tulee seisomaan ikuisuuden hylättynä kunnes mätänee ja lahoaa. Enkä minä aivan yksin ratkaisut kaikkea, vaan sain hieman apua eräältä Isac Icarukselta.

Isac Icarus tunnetaan sosiaalisessa mediassa *Punakutri-sena Sherlockina*. Hän on etsivä, ja vaikkei hän ole läheskään Sherlock Holmesin veroinen, on hän ihan mukiinmenevä. Isac on aika hyvä huomaamaan pieniä yksityiskohtia ja kuulemma hän on myös erinomainen naamioituja, mutta en ole vielä päässyt todistamaan tätä taitoa. Minun taitoni – kuten kiipeily ja piiloutuminen – ovat paljon hyödyllisempiä kykyjä, tai olivat ainakin, kun selvitimme Koreilevan Kurjen murhat. Se on toistaiseksi ainoa tapaus, jonka olemme saaneet ratkaistavaksi yhdessä.

Minä asun nykyään Isacin kanssa ja olen epävirallisesti hänen toverinsa etsivän hommissa. Epävirallisesti siksi, että minä olen vasta 11-vuotias. Isosetä lähetti minut asumaan Isacin luokse, koska hän halusi minun kokevan jotain muuta kuin vain maaseudun ikävyyden. Eikä Isac kyllä tulisikaan toimeen ilman minua. Jonakin päivänä hän vielä huomaa, että minä olen meistä kahdesta se Sherlock Holmes, eli mestarietsivä, ja Isac pelkkä John Watson, eli mestarietsivän apuri. Ja aivan kuten Sherlock Holmes ja John Watson, me olemme Isacin kanssa myös parhaita kavereita.

Me asumme aivan keskellä kaupunkia suuressa asunnossa ja minulla on iso oma makuuhuone, jonka kirjahyllyt ovat pullollaan rakkaita salapoliisiromaanejani.

Kaiken kruunaa ikkunani vieressä kasvava suuri puu: lemmikkikorppini Conan viihtyy varisystäviensä kanssa hyvin sen oksilla.

Meillä on jopa ikioma kotiapulainen, Jeremias. Toisin kuin palvelusväki isosetäni luona, Jeremias ei komentele tai säti minua, vaan hän on todella mukava, hiljainen herrasmies. Pidän Jeremiaksesta paljon, samoin kuin pidän hurjasti myös Veerasta, Isacin managerista, joka käy meillä

lähes päivittäin. Veera on hyvä juttukaveri ja ihan super cool muutenkin.

Elämä Isacin, Jeremiaksen ja Veeran kanssa on aivan loistavaa! Olemme onnellinen, omalaatuinen etsiväperhe, aivan kuten kirjoissa. Veera ei kylläkään muistuta neiti Lemonia tai rouva Hudsonia juuri lainkaan, siis Hercule Poirotin sihteeriä tai Sherlock Holmesin vuokraemäntää. Jeremias taas voisi olla sukua Hercule Poirotin uskolliselle miespalvelija Georgelle.

Kai voisin näillä perusteilla kutsua itseäni maailman onnekkaimmaksi tytöksi, vai mitä? Hetken ajan olinkin, kunnes tapahtui se, mikä aina tappaa viattomien lasten ilon pahemmin kuin kylmäverinen murhaaja kirveen kanssa.

Se jokin on koulu, tietysti.

LUKU 2

En onneksi ollut ajatellut koulua kesällä lainkaan. Kaikki ympärilläni oli uutta ja kiinnostavaa. Jokainen päivä tuntui erityiseltä, jopa silloinkin, kun istuin vain sohvilla lukemassa tai piirtämässä kohtauksia salapoliisikirjoista. Joskus Isac istui lukemaan kirjoja kanssani, dekkarit ovat nimittäin yhteinen intohimomme, mutta enimmäkseen hänen piti tehdä töitä kesälläkin.

Kukaan ei ollut palkannut häntä, siis *meitä*, selvittämään mysteeriä, joten Isac piti itsensä kiireisenä sosiaalisen median kanssa. Hän pyysi seuraajiaan lähettämään hänelle ratkaisemattomia rikoksia, joista hän sitten esitti omia teorioitaan – ja täytyy myöntää, etteivät ne kaikki olleet aivan surkeita. Tämän lisäksi Isac kuvasi Veeran avustuksella itsestään tylsiä videoita, joissa hän esitti jonkun muodikkaan tanssin tai mainosti sponsoreitaan.

”Olivia, oletko valmis?” Isac kysyi yhden nolon tanssission jälkeen. ”Meillä on tänään se tärkeä meno, muistathan?”

”Joo, joo”, sanoin välinpitämättömästi ja laskin piirustuslehtiöni sohvapöydälle, ”mutta kai me ehdimme pelata vielä erän *Sherlockia*?”

Isac vilkaisi kelloaan ja nyökkäsi. Meillä oli reilusti aikaa, joten suuntasimme läheiseen kahvilaan, jossa usein pelasimme itse keksimäämme peliä, *Sherlockia*.

Sherlock saa tietenkin nimensä yhdeltä rikoskirjallisuuden parhaalta etsivältä eli Sherlock Holmesilta. Pelin idea on se, että valitsemme kahvilasta jonkun asiakkaan ja yritämme sitten päätellä henkilön ulkonäön ja käyttäytymisen perusteella kaiken hänen elämästään. Tietysti se on ihan mahdotonta, mutta pelin tavoite ei ole olla oikeassa, vaan huomata henkilöstä jotain sellaista mitä toinen ei ole hoksannut ja kehittää sen kautta hyvä teoria.

Tänäänkin istuimme alas syömään croissanteja ja tarkkailimme sanomalehteä lukevaa miestä. Sanomalehden etusivulla oli iso otsikko *Taas uusi koruryöstö suurlähettilään juhliissa!* mutta me emme Isacin kanssa piitanneet tällä kertaa ryöstöistä. Olimme enemmän kiinnostuneet itse lehteä lukevasta miehestä.

Hän oli noin kuusikymmentä vuotta vanha, hyvin pukeutunut kaveri, jolla oli pyöreät silmälasit ja harmaa tukka. Me molemmat päätelimme hänen olevan hienos-

tunut, vanhan ajan herrasmies. Mistään muusta emme kuitenkaan olleet samaa mieltä.

”Hän on varmasti rikas liikemies”, Isac sanoi ja viittasi minua katsomaan miehen rannetta, ”tuollainen kello maksaa maltaita!”

”Ei, hän vain näyttää varakkaalta”, vastasin ja osoitin miehen housunlahkeita. ”Katso, hänen housuissaan on mutaa ja kengän kärjet ovat kuluneet. Eikö rikas liikemies pukeutuisi paremmin?”

”Puku on selvästi mittatilaustyötä ja kallis”, Isac kertoi ja minun oli parempi uskoa häntä; Isac itse käytti ainoastaan naurettavia, räätälin räätälöimiä asukokonaisuuksia.

”Mies on varmasti astunut mutalätäkköön matkalla tänne”, hän päätteli, mutten voinut yhtyä hänen teoriaansa.

”Ei täällä ole satanut aikoihin, ei ole siis lätäköitä. Miksi joku pohatta edes kävelisi kahvilaan, eivätkö rikkaat aja autolla kaikkialle?”

”Totta, mutta ehkä hänen liiketoimensa keskittyvät rakennusmaille”, Isac ehdotti lannistumatta. ”Ehkä hän oli katsastamassa työmaata ennen tänne tuloaan.”

Kiivas keskustelumme jatkui vielä pitkään. Pelin päätteeksi Isac oli tullut siihen tulokseen, että mies oli menestynyt pohatta, joka omisti rakenteilla olevan suuren ostoskeskuksen. Minä ammuin ehkä vähän yli, kun aloin väittää,

että ehkä hän oli tuo koruvaras, josta lehdet kirjoittivat. Ehkäpä hän oli taitava konna, joka yritti soluttautua varakkaiden joukkoon.

”Kukaan ei epäilisi rikasta miestä varkaaksi”, sanoin ylöpeästi virnuillen ja Isac pyöritti silmiään teorialleni. Silloin huomasin hänen takanaan kahvilan sisäänkäynnillä seisovan hahmon. Tummiin pukeutunut henkilö tuijotti meitä ja piti puhelintaan osaksi kasvojensa edessä – näytti aivan siltä, kuin hän kuvaisi meitä. Kun hän huomasi minun tuijottavan, hahmo kääntyi ja alkoi kävellä pois rauhallisesti mutta ripeästi.

”Joku kuvasi meitä”, sanoin Isacille ja osoitin salaperäisen henkilön perään. Isac vilkaisi taakseen ja naurahti.

”Hah, paparazzi se vain oli. Saat luvan tottua heihin minun seurassani, Olivia. Kaikki haluavat osansa *Punakutrisesta Sherlockista*”, Isac myhäili. Olin jo väittää takaisin, että miksi kaveri oli sitten tyytynyt kuvaamaan Isacia takaapäin, mutta en ehtinyt edes avata suutani, kun Isac palautti huomioni takaisin vanhaan herraan.

Mies taitteli sanomalehden pöydälle ja valmisteli lähtöä. Lehden takaa paljastui hänen sylissään nukkuva pieni koira, jolla oli suuri vaaleanpunainen rusetti kaulassa. Mies nosti koiran käsivarsilleen ja poimi sitten pöydän takaa rullalaudan. Hän rullasi pois kahvilasta taitavasti laudalla

"Öh, sovitaanko, että tämä oli tasapeli?"

tasapainoillen ja pieni koira haukahteli innostuksesta heidän kadotessaan väkijoukkoon.

”Öh, sovitaanko, että tämä oli tasapeli?” Isac kysyi ja minä nyökkäsin. *Sherlock* on pelinä paljon vaikeampi kuin saattaisi luulla. Silti nautimme sen pelaamisesta joka kerta.

”No, meidänkin on parasta lähteä”, Isac sanoi ja sulloi loput croissantistaan suuhunsa. Hän alkoi näppäillä puheintaan ja tiesin hänen tilaavan meille taksin. Kiemurtelin tuolillani ja yritin loihkia naamalleni kaikista säälistävimmän koiranpentuilmeen.

”Onko meidän aivan pakko?” kysyin ja mutristin huuliani. Isaciin tämä ilmeily ei kuitenkaan tehonnut. Hän katsoi minua ilikurisesti hymyillen samalla, kun hoputti minut ulos kahvilasta taksiin.

”Kyllä, Olivia. Meidän on aivan pakko käydä tutustumassa uuteen kouluusi.”

Kipakan Olivian ja keikarimaisen Isac Icaruksen muodostama etsiväkaksikko tutkii toista tapaustaan. He tukeutuvat terävään älyynsä ja toisiinsa – ja vanhoihin dekkariklassikoihin, jotka he tuntevat kuin omat taskunsa.

Kaikki tietävät Nukkekodin, talon jonka etuseinä on lähes pelkkää ikkunaa. Yhtenä iltana Nukkekodissa nähdään murha, mutta vaikuttaa siltä, että kukaan ei ole kuollut. Talossa asuva perhe on koolla eikä kukaan puutu joukosta. Olivia ja Isac alkavat tutkia tapausta yhdessä, mutta repivätkö uudet tuttavuudet ja viholliset heidät erilleen?

Mysterimestarit Olivia & Icarus on dekkari-sarja yli kymmenvuotiaille. Sarjan avausosa Mintun makuinen murha (2024) valittiin Arvid Lydecken -palkinto-ehdokkaaksi.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50529-8